

РЕШЕНИЕ

№ 1611

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100502325 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ЗК „Л.И.“ АД, действащо чрез процесуалния си представител, срещу решение № 14532 от 13.12.2022 г., постановено по гр. д. № 10047/2022 г. по описа на Софийски Районен съд, 63 състав.

С цитираното решение е осъдено ЗК „Л.И.“ АД, с ЕИК ***** да заплати на „Д.З.“ АД, с ЕИК *****, следните суми: 510,68 лева - непогасен остатък от регресна претенция по чл. 411 КЗ за платено застрахователно обезщетение от „Д.З.“ АД и ликвидационни разноски за определянето му за вреди на МПС марка „Хюндай“, модел „И Х 35“, с рег. № *****, причинени от ПТП, настъпило на 11.07.2021 г. в гр. Варна, на ул. „Акад. Андрей Сахаров“ на кръстовището с ул. „Магнолия“ и ул. „Флора“, ведно със законната лихва за периода от датата на подаване на исковата молба - 25.02.2022 г. до изплащане на вземането

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението да бъде отменено, а предявените искове да бъдат изцяло отхвърлени, като се присъдят направените пред двете инстанции разноски.

В установения от закона срок, въззиваемият „Д.З.“ АД, действащо чрез процесуалния си представител, е депозирал отговор на въззивната жалба. В него се излагат съображения за неоснователност на въззивната жалба. Моли се решението на районен съд да бъде

потвърдено, като бъдат присъдени сторените пред въззивната инстанция разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна следното:

По делото е представена застраховка Каско на МПС и общи условия, видно от които към датата на настъпване на ПТП между собственика на увредения автомобил и ищеца е било налице валидно застрахователно правоотношение.

Като доказателство по делото е представен двустранен протокол за ПТП от 11.07.2021 г., който обективира обстоятелствата във връзка с настъпилото ПТП.

От представените уведомления за щети, опис на щета и доклад по щета и фактура, се установяват щетите и размерът, който е определен за заплащане за отстраняването им от увреденото МПС.

Видно от представените доказателства ищецът е заплатил за ремонта на увреденото МПС обезщетение в размер на 495.68 лв.

Представена е регресна покана от ищеца до ответника за заплащане на сумата по щетата, като същата е получена от ответника на 29.11.2021г., видно от представената по делото обратна разписка.

По делото е разпитан свидетелят П.Д., който твърди, че спрял на знак стоп и бил пропуснат от колите с предимство. Вече бил в средата на кръстовището, когато пред него изскочил автомобил, който се движел в платното за насрещното движение и изпреварвал колите с предимство, които били пропуснали свидетеля. Не е имал възможност да види другия автомобил преди настъпване на удара, тъй като колите, които го били пропуснали, пречели на видимостта.

Разпитан св. Г.А. твърди, че се движел по главна улица. Видял отдалече бяла кола, спряла за няколко секунди. Твърди, че не разбрал дали е спряла или водачът е искал да пропусне излизания от страничната улица лек автомобил Хюндай. свидетелят преценил, че е спрял и предприел маневра за заобикалянето на белия автомобил. При изпреварване на белия автомобил свидетелят бил между двете платна. След изпреварването, с периферията си видял, че някой идва от дясно и двете МПС-то се ударили. Платната на ул. "Андрей Сахаров" са разделени от непресечена линия.

Изслушана е и приета САТЕ, която съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно изготвена, от която се установява, че нанесените при ПТП-то щети са в причинно – следствена връзка със същото. Установява се, че механизмът на ПТП е следният: На 11.07.2021г., около 21:30 часа, л.а. марка „Хюндай“, модел „И Х 35“, с рег. № ***** се движи в гр. Варна по ул. „Магнолия“ с посока от ул. „Върба“ към ул. „Флора“ и на кръстовището с ул. „Акад. Андрей Сахаров“, водачът навлиза в кръстовището, след като движещите се автомобили по ул. „Акад. Андрей Сахаров“ са спрели да му осигурят предимство. В същото време по ул. „Акад. Андрей Сахаров“ се движи л.а. марка „Опел“,

модел „Корса“, с рег. № *****, който преди кръстовището с ул. „Магнолия“ предприема заобикаляне на спрелите автомобили, навлизайки в лентата за насрещно движение. В кръстовището, образувано от ул. „Магнолия“ и ул. „Акад. Андрей Сахаров“ траекториите на двете превозни средства се пресичат и настъпва удар между тях в лентата за насрещно движение на л.а. марка „Опел“, модел „Корса“.

Други доказателства от значение за предмета на спора, в предвидения в процесуалния закон срокове, не са ангажирани.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми.

Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

Искът е с правно основание в чл. 411 от КЗ /която разпоредба се явява приложимо право в настоящия случай/. Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, се обуславя от установяването на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди; 2/ възникнали права на увредения срещу причинителя на вредите на основание чл. 50 от ЗЗД 3/ наличие към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка „гражданска отговорност“ между делинквентата и ответника.

От представената по делото застрахователна полица се установява, че е налице валиден договор за имуществено застраховане с увредения, както и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди.

По делото не се спори относно наличието към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка „гражданска отговорност“ между водача на МПС Опел Корса и ответника.

Видно от приетата по делото САТЕ и събраните гласни доказателства, всички вреди са в причинна връзка с настъпилото ПТП. Установява се и, че механизмът на ПТП отговаря на описания в исковата молба и протокола за ПТП, поради което неоснователни са

възраженията на жалбоподателя в тази връзка. При така събраните по делото доказателства, съдът намира, че вината за настъпване на ПТП е изцяло във водача на лек автомобил Опел Корса. Същият е навлязъл в лентата за насрещно движение, като е пресякъл единичната непрекъсната линия и е реализирал ПТП с навлезналия в кръстовището с осигурено предимство от другите автомобили лек автомобил Хюндай. Установява се, че водачът на МПС Хюндай не е имал възможност да възприеме другия участник в ПТП, извършващ непозволена маневра, тъй като видимостта му е била ограничена от пропусналите го автомобили. Нещо повече, същият не е и бил длъжен да предвиди такова неправомерно поведение. Не се установява никаква вина на водача на автомобила на Хюндай. Същият е спазил ЗДвП, като е спрял на пътен знак Б-2 и е преминал едва след като е бил пропуснат от останалите движещи се с предимство автомобили.

Неоснователни са изложените оплаквания, че водачът на Опелът първи е навлязъл в лентата за насрещно движение и е започнал да изпреварва. Видно от показанията на този разпитан свидетел, същият е възприел спрелите автомобили, предположил е, че са спрели, за да изчакат включването на друга кола в движението, и въпреки това е предприел забранената маневра.

Ето защо, правилно СРС е приел, че причина за настъпване на процесното ПТП е единствено поведението на Г.А., който излизайки от колоната от автомобили, движещи се по ул. „Акад. Андрей Сахаров“ и навлизайки в лентата за насрещно движение, се е превърнал в непредвидима опасност за останалите участници в движението, с което а нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1, чл. 6, т. 1 ЗДвП, чл. 63, ал. 2, т. 1 ППЗДвП, в т.ч. за водача на л.а. „Хюндай“, който при навлизане в кръстовището не е бил в състояние да възприеме неправомерното поведение на водача на л.а. „Опел“.

Ето защо, съдът приема за доказано, че между ищеца и водача на увредения автомобил е сключен договор за имуществено застраховане в изискуемата от закона форма за увреденото МПС; в срока на действие на договора е настъпило застрахователно събитие, за което застрахователят /ищецът/ е изплатил обезщетение за причинените на застрахованото имущество щети; че съществува валиден договор за застраховка “гражданска отговорност” между водачът на автомобила и ответното дружество.

Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е платил обезщетение за причинените вреди и за него е възникнало регресно право.

Законът се интересува от стойността на вредите по средната им пазарна стойност към момента на настъпването им. Обемът на отговорността при деликт се определя от закона – той е в размер на действително причинените вреди /чл.51, ал.1 от ЗЗД/, а обезщетението трябва да съответства на това, което увреденият следва да разходва, за да възстанови предхождащото увреждането състояние. Следователно меродавни са средните пазарни цени, по които това възстановяване може да се извърши. Съгласно САТЕ, стойността на ремонта, необходим за отстраняване повредите на лекия автомобил по средни пазарни цени възлиза на 638.08 лв.

С оглед на изложеното, искът правилно е уважен до заплатеното от ищеца

застрахователно обезщетение в размер на 510.68 лв. /включващо и ликвидационните разноси/.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, решението следва да се потвърди.

По разноските за въззивната инстанция:

На въззиваемия на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК следва да бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноси в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 14532 от 13.12.2022 г., постановено по гр. дело № 10047/2022 г. по описа на СРС, ГО, 63 състав.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД, с ЕИК ***** и седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** да заплати на „Д.З.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. „*****“ на основание чл. 273 ГПК вр. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 100 лв., представляваща направените във въззивното производство разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____